Maata Näkyvissä – Jussi Miettisen saarna | Maata Näkyvissä -festarit 23.11.2025

Joh. 5:22–29

“Äiti, jotain kauheaa on tapahtunut.” Nämä sanat sanoin puhelimessa, kun olin 18-vuotias.

Äiti luuli, että olin kadottanut lompakon. Tai avaimet. Tai että Väiski, meidän musta pitkäkarvainen mäyräkoiramme, oli karannut. Mutta ei. Oli tapahtunut jotain järkyttävämpää. Kesken koulupäivän ystäväni Timon sydän pysähtyi. Ja se pysäytti myös minut.

Timo oli enemmän kuin ystävä sosiaalisessa mediassa. Me kuljimme yhdessä nuortenilloissa. Raamattupiirissä. Kavereiden synttäreillä ja urheilukisoissa. Kävimme samaa koulua. Kuuntelimme samaa musiikkia. Ja olimme ihastuneita samaan tyttöön. Ja nyt Timo oli poissa.

Kuolema. Miten dramaattinen sana! Nuorena sitä ei juuri ajattele – eikä kuulukaan. Elämä on vasta edessä. Ja moottoritie kuuma. Mutta kun kuoleman koura vie läheisen nuoren ihmisen, kuten minulle kävi, se iskee kovempaa kuin sata salamaa.

Festarit surusta syntyneet

Ensimmäisten Maata Näkyvissä -festareiden tekeminen oli meille nuorille surutyötä. Mutta samalla suru oli Jumalan Hengen inspiroiman näyn kasvumaata.

Me panimme nuoren elämämme likoon festareiden eteen. Ja saimme olla mukana Jumalan työssä. Innostuimme. Ja koimme sen, että ihminen on Jumalan tahdossa parhaimmillaan. Tuuli on ollut myötäinen. Ja nyt juhlitaan 40-vuotissynttäreitä!

Timon kuolema oli meille nuorille hengellinen herätys. Se pani miettimään: mitä tapahtuu, kun oma sydän pysähtyy? Meissä heräsi hätä sieluista. Minäkin – arka, epävarma, koulukiusattu – halusin tunnustaa uskoni. Kaivoin rippiristin villapaidan alta. Pidin ensimmäisen puheeni koulun aamunavauksessa. Sanoin: “Taivaan ovella ratkaisee vain yksi juttu. Oletko Jeesuksen tuttu?” Oletko sinä Jeesuksen tuttu? Sen tärkeämpää kysymystä ei ole.

Rakkauden kohteesta rakkauden hohde

Äsken lukemassani evankeliumissa sanotaan: “Se, joka kuulee minun sanani ja uskoo minun lähettäjääni, on saanut ikuisen elämän.” (Joh. 5:24). Jeesuksen sanat ovat kuin rakkauskirje. Niissä on vetovoimaa. Ne kutsuvat treffeille sellaisen persoonan kanssa, jonka rakkauden volyymi ylittää kaiken ymmärryksen. Jumala on The rakkaus.

Kuinka moni teistä on joskus saanut rakkauskirjeen? Tai lähettänyt sellaisen? Minä muistan yhden. Entinen tyttökaverini lähetti minulle kerran lirkuttelevan tekstarin. Siinä oli hempeitä sydämiä, söpöjä hymiöitä ja ihania sanoja siitä, miten rakas minä olen hänelle.

Mutta minun vastaukseni… siinä oli hiomisen varaa. Minä hämmennyin. En osannut ottaa rakkautta vastaan. Lähetin takaisin yhden sanan: “OK.” Älä sinä tee samoin yhdellekään rakkauskirjeelle – saatikka sitten Jumalan Sanalle. Jeesus ymmärtää hämmennyksesi ja

epäilyksesi. Solmi silti tuttavuutta. Kuuntele mitä hän sinulle puhuu Raamatussa. Hänen sanansa lämmittää viluisenkin sydämen. Ja ihme tapahtuu: rakkauden kohteesta tulee rakkauden hohde.

Paras mahdollinen tuomari

Suhde Jeesukseen kantaa yli viimeisen rajan. Jesukseen turvautuva ”ei joudu tuomittavaksi, vaan hän on jo siirtynyt kuolemasta elämään.” (Joh. 5:24).

Rakkaus ja tuomiovalta kuuluvat yhteen. Jumala ei voisi olla rakkaus, jos hän katsoisi läpi sormiensa maailman pahuutta. Oikeudenmukaisuus onkin rakkauden toinen nimi – aivan kuten poliisi, joka pysäyttää kevariila törkeää ylinopeutta ajavan kaverin. Ei välinpitämättömyydestä tai ilkeydestä vaan suojellakseen nuorta itseään ja muita liikkeellä olevia.

Kaiken lisäksi Jeesus on paras mahdollinen tuomari. Hän ei tarkkaile meitä kaukaa tähtisumun takaa, vaan on Ihmisen Poika, joka tuntee elämän alusta loppuun: Hän parkui vastasyntyneen itkun. Hän koki murrosiän hämmennyksen - huomasi ensimmäisen finnin poskellaan. Hän ei ollut ulkonäöltään ihailtu (Jes. 53:2). Hänet hylättiin, häntä kiusattiin, hän itki, väsyi, hänen teki mieli tehdä väärin - aivan kuten mekin. Siksi viimeisenä päivänä voimme olla varmoja: ei kukaan ymmärrä meitä paremmin kuin Jeesus. Hän on täynnä syntisen solidaarisuutta. “Hän kykenee ymmärtämään vajavuuksiamme, sillä häntä on koeteltu kaikessa samalla tavalla kuin meitäkin koetellaan; hän ei vain langennut syntiin.” (Hepr. 4:15)

Aikamatka Golgatalle

Alussa vein sinut aikamatkalle 1980 luvulle. Nyt aikamatka vie vielä kauemmas – yli 2000 vuoden taakse. Paikka on Golgata. Kolme ristiä. Kolme miestä. Kaksi syntistä ja yksi vanhurskas eli Jumalalle kelpaava.

Ensimmäinen syntinen on ammattirikollinen. Mies on pelannut elämänsä kortit huonosti. Ja vielä viimeisillä hetkillään hän pilkkaa keskimmäisellä ristillä riippuvaa ristikunkkua, Jeesusta. Siksi hän menee synteineen viimeisen rajan yli. Vaikka toinenkin mahdollisuus on olemassa.

Meillä on kiusaus ajatella karskeja syntejä tehneistä ihmisistä näin: “Onneksi en ole samanlainen kuin hän”

Ystäväni Janne, joka tekee vankilatyötä, pysäytti minut kerran, kun jäin kiinni väärästä asenteesta. Hän sanoi: “Jussi, rikolliset eivät ole sen pahempia kuin mekään. He vain tekevät sitä, mitä meidänkin tekisi mieli, mutta emme uskalla.”

Se osui ja upposi. Kun yksi sormi osoittaa syyttäen toista, neljä muuta sormea osoittaa itseämme. Kaikkein hurskainkin, uskovan perheen läpikotaisin kunnollinen nuori, jättää mustia jälkiä taaksensa ja tarvitsee anteeksiantamusta siinä missä taparikolliset.

Entä sitten toinen syntinen? Hän on Jeesus itse. ”Sen, joka ei synnistä tiennyt, Jumala tekee synniksi meidän tähtemme, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.”

(2. Kor. 5:21). Näin sanoo Raamattu. Sijaiskärsijä. Toisten pahojen tekojen sovittaja. Se tuntuu epäoikeudenmukaiselta – mutta sitä armo on. Jumala antaa silkasta rakkaudestaan meille jotakin, mitä emme itse pysty hankkimaan. Jeesus kantoi koko maailman synnit ristille. Meidänkin. Menneet ja tulevat. Pienet ja suuret. Tiedostetut ja tiedostamattomat. Hän levitti naulojen lävistämät kätensä ja sanoi; Se on täytetty! Niin paljon Jumala meitä rakastaa.

Kolmas mies on se vanhurskas – toinen ristinryöväri.
Toisin kuin ensimmäinen rikollinen, hän ei peittele virheitään. Hän ei selittele. Hän näkee Jeesuksen rakastavat kasvot ja vain pyytää: “Muista minua, kun tulet valtakuntaasi.” Ja hetkeään epäröimättä Jeesus vastaa: “Totisesti: tänään olet minun kanssani paratiisissa.” (Luuk. 23:43). Jeesuksen sanoissa ei ole ehtoja.

Yksi pieni pyyntö, yksi rukous ja koko elämä muuttuu. Miehestä tulee Jumalan lapsi. Taivaan valtakunnan kansalainen. Jumalan loppumattoman Isänrakkauden vyörytyksen kohde ja hohde. Synnit pyyhitään pois ja mies saa puhtaat paperit. Hänen ei tarvitse pelätä tuomiopäivää kuten ei yhdenkään Jeesuksen ystävän.

Niin, Jeesus ei käännä selkää yhdellekään, joka hänen luokseen tulee – tulipa sitten ensimmäistä tai miljoonatta kertaa. Jumalan armo on aava meri. Tänäänkin. Usko vaan Vapahtajaan. Hyppää laivaan. Ja hymyile. **Kaikki on hyvin. Maata Näkyvissä!**

”Maata Näkyvissä siellä odottavat

monet ulapoiden suurten kulkijat.

Maata Näkyvissä pöytä katettu on.

Ympärillä kuohuten käy meri levoton.

Maata Näkyvissä matka jatkua saa.

Vuorotellen kukin tukee toista uupuvaa.

Maata näkyvissä vene väsynyt on.

yli laidan heitetään nyt roju tarpeeton.

Purjeisiimme, sydämiimme puhalla Jumalan Henki.

Kotia päin, käy matka näin. Jo tuuli purjeissa soi.

Paikalleen jäädä ei saa, kun tuuli purjeisiin tarttuu.

Paikalleen jäädä ei saa. Näkyvissä jo on kotimaa.”

(A-M Kaskinen ja Pekka Simojoki 1985)